

ΕΝΩΠΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ (IV ΤΜΗΜΑ)

ΑΓΩΓΗ

Του Ν..... Α.....

ΚΑΤΑ

Του ν π δ δ με την επωνυμία « Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης»
(ε - Ε Φ Κ Α), το οποίο εκπροσωπείται νόμιμα. Και

Του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό
Οικονομικών.

.....

1. Με την υπό κρίση αγωγή, η οποία ασκείται παραδεκτά απ' ευθείας ενώπιον του αρμοδίου Ελεγκτικού Συνεδρίου, διότι με αυτήν τίθενται νομικά ζητήματα που έχουν επιλυθεί με αποφάσεις του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος (βλ. Ειδικό Δικαστήριο άρθρου 88 παρ.2 του Συντάγματος 255/2021, 36 και 22/2013), ζητώ να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγόμενων να μου καταβάλουν το ποσό των..... ή, επικουρικώς, αυτό των ευρώ, αντιστοίχως. Η αξίωσή μου αυτή, ανακύπτει από τη διαφορά ανάμεσα στα ποσά των συντάξεων που έλαβα τη χρονική περίοδο 1..... έως και 31. 12. 2024 και στα ποσά που θα ελάμβανα εάν δεν εφαρμόζονταν, κατά το μέρος που με αφορούν, οι διατάξεις των άρθρων 38 του ν. 3863/2010 (Α'115), 11 του ν. 3865/2010 (Α'120) και συνακόλουθα αυτών των άρθρων 44 παρ. 10 του ν. 3986/2011 (Α'152) και 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011 (Α'180).

2. Το άρθρο 4 παρ.1 του Συντάγματος ορίζει ότι «1.Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου».

Η διάταξη αυτή του Συντάγματος, όπως παγίως έχει κριθεί, επιβάλλει την ομοιόμορφη μεταχείριση των τελούντων υπό τις αυτές ή παρόμοιες συνθήκες προσώπων. Δεσμεύει, ως εκ

τούτου, τα συντεταγμένα όργανα της Πολιτείας και η παραβίασή της ελέγχεται από τα δικαστήρια, ώστε να διασφαλίζεται η πραγμάτωση του Κράτους Δικαίου. Κατά τον δικαστικό αυτόν έλεγχο αναγνωρίζεται στον κοινό νομοθέτη η ευχέρεια να ρυθμίζει και να διατηρεί τις ποικίλες προσωπικές ή πραγματικές καταστάσεις και σχέσεις, λαμβάνοντας υπόψη τις υφιστάμενες κοινωνικές, οικονομικές, επαγγελματικές ή άλλες συνθήκες, που συνδέονται με καθεμία από τις καταστάσεις ή σχέσεις αυτές, με βάση γενικά και αντικειμενικά κριτήρια, τα οποία βρίσκονται σε συνάφεια προς το αντικείμενο της ρύθμισης και της διατήρησής της. Πρέπει, ειδικώς, η επιλεγόμενη ρύθμιση και η διατήρησή της να κινούνται μέσα στα όρια που διαγράφονται από την αρχή της ισότητας, τα οποία αποκλείουν τόσο την έκδηλα άνιση μεταχείριση, με τη μορφή της αδικαιολόγητης διατήρησης επιβάρυνσης, όσο και την αυθαίρετη εξομοίωση διαφορετικών καταστάσεων ή την ενιαία μεταχείριση προσώπων που τελούν υπό διαφορετικές συνθήκες, με βάση όλως τυπικά ή συμπτωματικά ή άσχετα μεταξύ τους κριτήρια (βλ. και άρθρα 20 και 21 παρ.1 του Χάρτη θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, πρβλ. ΑΕΔ [1/2012](#), ΣτΕ Ολ.[1408/2022](#), [3396/2014](#), [1286/2012](#) και Ελ. Συν. Ολ. [2654/2013](#), [2340/2009](#)).

3. Το αυτό άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος ορίζει ότι: «5.Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους», το δε άρθρο 25 παρ. 1 και 4 αυτού ορίζει ότι «1. Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. [...]. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας. 2. [...]. 3. [...]. 4. Το Κράτος δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης». Περαιτέρω, το άρθρο 79 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζει ότι «Η Βουλή κατά την τακτική ετήσια σύνοδό της ψηφίζει τον προϋπολογισμό των εσόδων και εξόδων του Κράτους για το επόμενο έτος [...]» και το άρθρο 106 παρ. 1 αυτού ορίζει ότι «Για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης και την προστασία του γενικού συμφέροντος το Κράτος προγραμματίζει και συντονίζει την οικονομική δραστηριότητα στη Χώρα, επιδιώκοντας να εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη όλων των τομέων της εθνικής οικονομίας [...]».

Από τον συνδυασμό των ως άνω διατάξεων συνάγεται ότι ο κοινός νομοθέτης έχει, επίσης, την ευχέρεια, εκτιμώντας τις εκάστοτε επικρατούσες οικονομικές συνθήκες, ιδίως σε περίοδο που το κράτος έχει εξέλθει από μία οικονομική κρίση, να καθορίζει εξ υπαρχής τις μορφές των δημοσίων βαρών, ήτοι των οικονομικών επιβαρύνσεων για τη δημιουργία δημοσίων εσόδων

προς κάλυψη των δαπανών του Κράτους, που δύνανται είτε να επιβληθούν, είτε να διατηρηθούν στους ήδη βαρυνόμενους πολίτες με ποικίλες μορφές, ώστε να μην επέρχεται ανατροπή των δημοσιονομικών μεγεθών σε βαθμό που θα έθετε σε κίνδυνο τη δημοσιονομική σταθερότητα του κράτους.

Η δυνατότητα, όμως, αυτή δεν είναι απεριόριστη, αλλά έχει ως όριο και αυτή τις αρχές του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών και της αναλογικότητας από την άποψη της τήρησης δίκαιης ισορροπίας μεταξύ του δημοσίου συμφέροντος και της προστασίας δικαιωμάτων που απορρέουν από το Σύνταγμα. Οι αρχές αυτές επιτάσσουν το βάρος της επίτευξης δημοσιονομικής σταθερότητας να κατανέμεται μεταξύ όλων των κατηγοριών των πολιτών (απασχολούμενων τόσο στον δημόσιο, όσο και στον ιδιωτικό τομέα, ασκούντων ελευθέριο επάγγελμα και συνταξιούχων), δεδομένου μάλιστα ότι η βιωσιμότητα των δημοσίων οικονομικών είναι προς όφελος όλων. Και τούτο διότι, ενόψει και της καθιερούμενης στο άρθρο 25 παρ. 4 του Συντάγματος αξίωσης του Κράτους να εκπληρώνουν όλοι οι πολίτες το χρέος της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης, δεν είναι επιτρεπτό, αντί της προώθησης διορθωτικών μέτρων ή της είσπραξης των φορολογικών εσόδων από την μη εφαρμογή των οποίων ευνοούνται, κυρίως, άλλες κατηγορίες πολιτών, να διατηρείται μονίμως σε συγκεκριμένη κατηγορία πολιτών, αυτή των συνταξιούχων, βάρος που έχει ληφθεί προς αντιμετώπιση της δυσμενούς οικονομικής συγκυρίας, ώστε η σωρευτική, εν τέλει, επιβάρυνσή της να παραμένει ιδιαίτερα μεγάλη και να καθίσταται πλέον εμφανής η υπέρβαση σε βάρος της των ορίων της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών και της αναλογικότητας (πρβλ. ΣτΕ [ΟΛ.1408/2022](#), [431/2018](#), [4741/2014](#), [2192-2196/2014](#), [668/2012](#) και Ελ. Συν. [ΟΛ.738/2020](#), [1506/2016](#)). Συνεπώς, η διατήρηση βάρους είναι επιτρεπτή μόνο αν δικαιολογείται από αντικειμενικά κριτήρια, όπως η σύνδεση της βαρυνόμενης κοινωνικοοικονομικής ομάδας με τον υπηρετούμενο από τη διατήρησή του σκοπό και η ωφέλεια που η ομάδα αυτή αντλεί από τον κοινωνικό ή οικονομικό τομέα, στον οποίο αφορά η παρέμβαση ή από την ιδιαίτερη εισφοροδοτική ικανότητα της επιλεγείσας, ως αποκλειστικά βαρυνόμενης, κατηγορίας (πρβλ. ΣτΕ [3143/2015](#), [4986/2012](#) και Ελ. Συν. [ΟΛ.1277/2018](#)).

4. Στο πλαίσιο της επισημοποιηθείσας από τον Ιανουάριο του έτους 2010 δημοσιονομικής κρίσης και μετά τη διαπίστωση, με τη 2010/182 απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 16ης Φεβρουαρίου 2010 (L.83/13), της ύπαρξης υπερβολικού ελλείμματος, στην οποία είχε περιέλθει η Ελληνική Δημοκρατία, καθώς και της ανάγκης λήψης μέτρων για τη μείωση αυτού, **θεσπίσθηκαν και διατηρούνται οι ν. 3847/2010, 3863/2010, 3865/2010,**

4002/2011, 4024/2011, 4051/2012, 4093/2012 και 4387/2016, με τους οποίους επιβλήθηκαν διαδοχικώς ιδιαιτέρως αυξημένες περικοπές και μειώσεις των συντάξεων του Δημοσίου, καθώς και αυτών των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης (ΦΚΑ). Επίσης, εκτός από τις περικοπές των συντάξεών τους, οι συνταξιούχοι υποβλήθηκαν, παραλλήλως, και στο σύνολο των γενικής φύσεως οικονομικών και φορολογικών μέτρων που ελήφθησαν για την αντιμετώπιση του δημοσιονομικού προβλήματος της Χώρας (πρβλ. Ειδικό Δικαστήριο άρθρου 88 παρ.2 Συντάγματος 1 έως και 4/2018, σκέψεις 9,15 και 16).

5. Με τις διατάξεις των άρθρων 38 και 11 των, ως άνω, ν. 3863/2010 και 3865/2010, αντιστοίχως, έχει επιβληθεί Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων (ΕΑΣ) στις συντάξεις του Δημοσίου, ΝΑΤ και των ΦΚΑ αρμοδιότητας Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης από το ποσό των 1.400 ευρώ και άνω, για την αντιμετώπιση των δημοσιονομικών προβλημάτων της χώρας, αλλά, και για τη διάσωση του ασφαλιστικού συστήματος (κάλυψη ελλειμμάτων των κλάδων κύριας ασφάλισης). Η παρακράτηση αυτής γίνεται μηνιαία από τη σύνταξη που καταβάλλεται από το Δημόσιο και υπολογίζεται στο συνολικό ποσό αυτής ως εξής: α. Για συντάξεις από 1.400,01 ευρώ έως 1.700,00 ευρώ, ποσοστό 3%. β. Για συντάξεις από 1.700,01 ευρώ έως 2.000,00 ευρώ, ποσοστό 4%. γ. Για συντάξεις από 2.000,01 ευρώ έως 2.300,00 ευρώ, ποσοστό 5%. δ. Για συντάξεις από 2.300,01 ευρώ έως 2.600,00 ευρώ, ποσοστό 6%. ε. Για συντάξεις από 2.600,01 ευρώ έως 2.900,00 ευρώ, ποσοστό 7%. στ. Για συντάξεις από 2.900,01 ευρώ έως 3.200,00 ευρώ, ποσοστό 8%. ζ. Για συντάξεις από 3.200,01 ευρώ έως 3.500,00 ευρώ, ποσοστό 9%. η. Για συντάξεις από 3.500,01 ευρώ και άνω, ποσοστό 10%. Για δε τον προσδιορισμό του συνολικού ποσού της σύνταξης λαμβάνεται υπόψη το ποσό της μηνιαίας σύνταξης, καθώς και τα συγκαταβαλλόμενα με αυτή ποσά του επιδόματος εξομάλυνσης και της τυχόν προσωπικής και αμεταβίβαστης διαφοράς. Επίσης, με τις διατάξεις του άρθρου 44 παρ.10 του ν. 3986/2011, τα ποσοστά παρακράτησης των ανωτέρω περιπτώσεων (β) έως και (η) αυξήθηκαν από 40% έως και 50% και αναπροσαρμόσθηκαν, αντιστοίχως, σε 6%, 7%, 9%, 10%, 12%, 13% και 14%, η ρύθμιση δε αυτή επαναλήφθηκε, ως προς τα εν λόγω ποσοστά, με το άρθρο 2 παρ.13 του ν. 4002/2011. Τέλος, με τις διατάξεις του άρθρου 149 παρ.1 και 2 του ν 3655/2008, ιδρύθηκε Κεφάλαιο με την επωνυμία "Ασφαλιστικό Κεφάλαιο Αλληλεγγύης Γενεών" (ΑΚΑΓΕ), σκοπός του οποίου είναι «η δημιουργία αποθεματικού, από 1.1.2019 και μετά, για τη διασφάλιση των συντάξεων των νέων γενεών» και, με τη διάταξη του άρθρου 29 παρ.2 του ν. 4325/2015, το προϊόν της ΕΑΣ μεταφέρεται μετά την 1.1.2019 στο ΑΚΑΓΕ και αποτελεί πλέον έσοδό του.

Επομένως, η ΕΑΣ μετατρέπεται αυθαιρέτως, με την από 1.1.2019 μετάπτωσή της, από προσωρινό χρηματοδοτικό μέσο, για την κάλυψη των τρεχόντων ελλειμμάτων του συνταξιοδοτικού συστήματος, σε μόνιμη πλέον δημόσια αποταμίευση, χάριν της εξασφάλισης συνταξιοδοτικής παροχής υπέρ των μελλοντικών γενεών συνταξιούχων (εν ενεργεία ήδη μισθωτών του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, καθώς και ελεύθερων επαγγελματιών) και όχι για την τρέχουσα.

6. Με την έξοδο της χώρας τον Αύγουστο του έτους 2022 και από το καθεστώς ενισχυμένης εποπτείας οι συνθήκες έχουν μεταβληθεί. Ταυτόχρονα, το εισόδημα των πολιτών, κατά τα τελευταία ιδίως έτη, δέχεται πιέσεις λόγω διαδοχικών και επάλληλων κρίσεων (πανδημία νόσου COVID-19, παράπλευρες επιπτώσεις του πολέμου στην Ουκρανία), εξαιτίας των οποίων η Ελλάδα μαζί με την Ιρλανδία εμφανίζονται μεταξύ των ακριβότερων χωρών της ευρωζώνης (βλ. την μελέτη των Dixon et al. 2023).

Υπό τα δεδομένα αυτά, η άλλη Εισφορά Αλληλεγγύης, αυτή των Φυσικών Προσώπων, η οποία είχε επιβληθεί, με το άρθρο 29 παρ.10 του ν.3986/2011, στα εισοδήματα άνω των δώδεκα χιλιάδων (12.000) ευρώ των φυσικών προσώπων, καταργήθηκε, τελικώς, με το άρθρο 177 του ν.4972/2022 από την 1.1.2023. Και τούτο διότι, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση επί του άρθρου αυτού, οι σκοποί για τους οποίους είχε θεσπιστεί, πανομοιότυποι με αυτούς της ΕΑΣ, έχουν πλέον εκλείψει. Η κατάργησή της αποτελεί ουσιαστικό μέτρο θωράκισης του εισοδήματος των πολιτών και, ως εκ τούτου, καθίσταται επιβεβλημένη.

7. Οι συντάξιμες καθαρές μηνιαίες αποδοχές μου ανέρχονταν τη χρονική περίοδο από 1.... έως και 31.12. 2023 σε και αυτήν από 1.1. έως και 31 12.2024 σε ευρώ, αντιστοίχως. Έχουν δε παρακρατηθεί, επίσης, μηνιαίως τις χρονικές αυτές περιόδους, για την ΕΑΣ και (ποσοστό επί του συνόλου των ακαθαρίστων, ανερχομένων σε και ευρώ, αντιστοίχως, και όχι επί των καθαρών, ως άνω, συντάξιμων αποδοχών μου), για την υγειονομική περίθαλψη και και για τον φόρο εισοδήματος και ευρώ, επίσης, αντιστοίχως

8. Η δεκαπενταετής, επομένως, διατήρηση της ΕΑΣ συνιστά οπωσδήποτε εκδήλωση αυθαιρεσίας απολύτως ασυμβίβαστης με τις αρχές που διέπουν το Κράτος Δικαίου, αφού μερικοί συνταξιούχοι (αυτοί των οποίων οι ακαθάριστες μηνιαίες αποδοχές υπερβαίνουν τα 1400 ευρώ) απομονώνονται και συνεχίζουν να φέρουν μόνο αυτοί (και όχι οι αντίστοιχοι του ενεργού ασφαλισμένου πληθυσμού, μισθωτοί ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, καθώς και ελεύθεροι επαγγελματίες), το εισοδηματικό βάρος της συγκρότησης αποθεματικού, το οποίο αποτελεί «...για τις μελλοντικές γενεές συνταξιούχων και όχι για την τρέχουσα, το

εξασφαλιστικό μέσο κατά οποιασδήποτε δυσμενούς εξέλιξης των συνταξιοδοτικών δεδομένων» (βλ. Ελ. Συν. Ολ. [1477/2021](#), σκέψη 76).

Και τούτο διότι βάρος, που έχει επιβληθεί για την αντιμετώπιση των δημοσιονομικών προβλημάτων της χώρας και αποβλέπει στην εξασφάλιση πλέον συνταξιοδοτικής παροχής, αποκλειστικώς, υπέρ των μελλοντικών γενεών συνταξιούχων, δεν διατηρείται, ως πρόσφορο μέσο αντιμετώπισης των αβέβαιων προοπτικών της συγκυρίας, επιβαρύνοντας, στο πλαίσιο της ίδιας οικονομικής συγκυρίας, την κατηγορία μόνο των συνταξιούχων και δη αυτών των οποίων οι ακαθάριστες συντάξιμες αποδοχές τους υπερβαίνουν τα 1400 ευρώ μηνιαίως, αλλά κατανέμεται μεταξύ όλων των κατηγοριών των πολιτών, που τελούν υπό τις αυτές ή ουσιαδώς παρόμοιες συνθήκες, όσον αφορά την οικονομική τους δραστηριότητα και την εντεύθεν κτήση εισοδήματος, δεδομένου, μάλιστα, ότι η βιωσιμότητα του δημόσιου φορέα κοινωνικής ασφάλισης και γενικότερα των δημόσιων οικονομικών, επαναλαμβάνω και επισημαίνω, είναι προς όφελος όλων. Συνεπώς, ο κοινωνικοασφαλιστικός αυτός πόρος (ΕΑΣ) το να εξακολουθεί να διατηρείται, για την διασφάλιση συνταξιοδοτικής παροχής αποκλειστικώς υπέρ των μελλοντικών συνταξιούχων και σε βάρος μόνο και πάλι της ίδιας συγκεκριμένης κατηγορίας πολιτών, αυτής των εκάστοτε συνταξιούχων, αποτελεί γι' αυτήν βάρος καταδήλως δυσανάλογο.

Επίσης, διότι αντλεί ο ενεργός ασφαλισμένος πληθυσμός άμεσα ωφέλεια από τον κοινωνικοασφαλιστικό αυτόν πόρο, με την περιέλευσή του στο Α Κ Α Γ Ε, για διασφάλιση και καταβολή των μελλοντικών του συντάξεων, χωρίς μάλιστα ο ενεργός αυτός ασφαλισμένος πληθυσμός, με πολλαπλάσια, ως επί το πλείστον, εισοδήματα έναντι των συνταξιούχων, να επιβαρύνεται με τον πόρο αυτόν. Ενώ, αντιθέτως, οι συνταξιούχοι, χωρίς να επωφελούνται, εξακολουθούν μόνο αυτοί, αν και έχουν υποστεί τις μεγαλύτερες έναντι πάντων περικοπές των συντάξεών τους (πρβλ και Ειδικό Δικαστήριο άρθρου 88 παρ.2 Συντάγματος [1 έως και 4/2018](#), σκέψεις [9,15 και 16](#)), να συνεισφέρουν – να επιβαρύνονται με τον κοινωνικοασφαλιστικό αυτόν πόρο.

Περαιτέρω, διότι διατηρείται, παρά την μεταβολή των συνθηκών με την έξοδο της χώρας από το καθεστώς ενισχυμένης εποπτείας, και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί, ούτε εκ του λόγου ότι αποτελεί τμήμα ενός ευρύτερου προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής που περιέχει δέσμη μέτρων για την εξυγίανση των δημοσίων οικονομικών και για τη βιωσιμότητα του συνταξιοδοτικού συστήματος, προϋπόθεση, η οποία δεν αποτελεί επαρκή όρο για τη συνταγματικότητά του σε βάρος μόνο μερικών συνταξιούχων, προδήλως πενέστερων

έναντι των υποχρεών της καταργηθείσας άλλης εισφοράς αλληλεγγύης (πρβλ. και ΣτΕ Ολ. 1911/2022).

Τέλος, διότι διατηρείται και μάλιστα από το έτος 2011 αυξημένος από 40% έως και 50% περίπου σε βάρος μόνο μερικών συνταξιούχων, παρά το ότι το εισόδημά τους, κατά τα τελευταία έτη, δέχεται σημαντικές πιέσεις λόγω διαδοχικών και επάλληλων κρίσεων και παρά το ότι τα έσοδα από την παρακράτηση της ΕΑΣ μπορούν να αναπληρωθούν με άλλα διορθωτικά μέτρα (σύλληψη της φορολογητέας ύλης και αντιμετώπιση της διαφθοράς και της παραοικονομίας), καθώς και προσήκουσα εκ νέου ιεράρχηση και εκτίμηση των δημοσίων δαπανών και των δημοσίων σκοπών που εξυπηρετεί (βλ. το Γαλλικό σύστημα της Γενικευμένης Κοινωνικής Εισφοράς και της Εισφοράς για την Απόσβεση του Κοινωνικού Χρέους, στο πλαίσιο του οποίου σχετικός κοινωνικός πόρος – φορολογική επιβάρυνση «imposition de toute nature» έχει επιβληθεί στο σύνολο του ασφαλισμένου πληθυσμού της Γαλλίας, τόσο των ενεργών, όσο και των μη ενεργών, απόφαση. Γαλ. Συντ/κού Συμβουλίου No 90-285 της 28ης Δεκεμβρίου 1990).

9. Η επιλεκτικά μονομερής δεκαπενταετής διατήρηση της ΕΑΣ σε βάρος μόνο της κατηγορίας των συνταξιούχων αποτελεί γι' αυτήν υπέρμετρη θυσία, η οποία δεν τελεί, ως εκ του περιορισμού των υποκείμενων σ' αυτήν, σε συνάρτηση με το σκοπό για τον οποίο διατηρείται, και, ως εκ τούτου, συνιστά άνιση μεταχείριση. Καθίσταται πλέον εμφανής η υπέρβαση των ορίων που θέτουν οι συνταγματικές αρχές της ισότητας ενώπιον του νόμου, της ισότητας στην κατανομή των δημόσιων βαρών και της αναλογικότητας, έκφανση της οποίας είναι και η αρχή της ανταποδοτικότητας (άρθρα 4 παρ.1 και 5, 25 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος). Συνεπώς, μη νομίμως, κατά την κύρια αυτή βάση, έχει παρακρατηθεί από τις συντάξιμες αποδοχές μου για την ΕΑΣ κατά τη χρονική περίοδο από 1. έως και 31. 12. 2023 το ποσό των και κατ' αυτήν από 1. 1.έως και 31. 12. 2024 το ποσό των, συνολικώς δε το ποσό των ευρώ, αντιστοίχως.

10. Επισημαίνεται ότι η Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου είχε κρίνει σε πιλοτική δίκη, με τις 244/2017 και 32/2018 αποφάσεις της, ότι η ΕΑΣ αντίκειται στις αρχές της ισότητας ενώπιον του νόμου (άρθρο 4 παρ.1 του Συντάγματος), της ισότητας στα δημόσια βάρη (άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος), της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος) και της κοινωνικής αλληλεγγύης (άρθρο 25 παρ. 4 του Συντάγματος), Στη συνέχεια, με την 1477/2021 απόφασή της, έχει υιοθετήσει διαφορετική προσέγγιση, κρίνοντας, αντιθέτως, ότι δεν

παραβιάζονται οι ανωτέρω συνταγματικές αρχές. Υιοθέτησε, όμως, αυτήν πριν την ουσιαστική μεταβολή των συνθηκών, με την έξοδο της χώρας από το καθεστώς της ενισχυμένης εποπτείας το έτος 2022, και πριν την κατάργηση από 1.1.2023 μόνο της άλλης εισφοράς αλληλεγγύης φυσικών προσώπων. Επίσης, αυτήν, παρά το γεγονός ότι η ΕΑΣ εξακολουθεί να αποτελεί δεύτερο ουσιαστικά φόρο επί του εισοδήματός και να επιβαρύνει, μονίμως πλέον, τις συντάξεις των ήδη και υπέρμετρα βαρυνόμενων συνταξιούχων, ώστε η σωρευτική, τελικά, επιβάρυνσή τους να παραμένει ιδιαίτερα μεγάλη και να παραβιάζεται, ως εκ τούτου, ο συνταγματικός πυρήνας του συνταξιοδοτικού τους δικαιώματος (βλ. και σκέψεις 6,7, 8 και 9 της παρούσας).

Και ναι μεν τα δικαστήρια, επί των επιλογών του νομοθέτη, ασκούν οριακό δικαστικό έλεγχο, δύνανται και οφείλουν, όμως, να ερευνούν το αμιγώς νομικό ζήτημα, αν έχει ληφθεί υπόψη η συνταγματική αρχή της ισότητας, από την άποψη της υποχρέωσης του νομοθέτη να μη μεταχειρίζεται κατά διαφορετικό τρόπο καταστάσεις που είναι όμοιες, και η αρχή της αναλογικότητας, από την άποψη της τήρησης δίκαιης ισορροπίας μεταξύ του δημοσίου συμφέροντος και της προστασίας δικαιωμάτων που απορρέουν από το Σύνταγμα [πρβλ. και ΣτΕ Ολ. [1408/2022](#)].

Επισημαίνεται, επίσης, ότι η μεταστροφή της νομολογίας επί ζητημάτων ερμηνείας και διατήρησης κανόνων του θετικού δικαίου αποτελεί φαινόμενο σύμφυτο με το δικαιοδοτικό έργο και αναγκαίο μέσο για την περαιτέρω εξέλιξή της, τα δε δικαστήρια διαθέτουν την εξουσία προς πραγματοποίησή της. Κατά συνέπεια, η νομολογιακή μεταστροφή δεν παραβιάζει τις απορρέουσες από το Σύνταγμα (πρβλ. ΣτΕ Ολ. [1738/2017](#)) και την Ε.Σ.Δ.Α. αρχές της ασφάλειας δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, από τις οποίες, άλλωστε, δεν απορρέει δικαίωμα στη σταθερότητα της νομολογίας και μάλιστα όταν οι συνθήκες έχουν μεταβληθεί (βλ. απόφαση ΕΛΔΑ της 29.1.2019, *Orlen Lietuva Ltd. κατά Λιθουανίας*, [45849/13](#), σκέψη 80)

11. Η ΕΑΣ, με τις ανωτέρω αναφερόμενες διατάξεις (των άρθρων 38 του ν. 3863/2010, 11 του ν. 3865/2010 και συνακόλουθα αυτών των άρθρων 44 παρ. 10 του ν. 3986/2011 και 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011), επιβάλλεται και υπολογίζεται εξ αρχής επί των ακαθάριστων (μεικτών) συντάξιμων αποδοχών που υπερβαίνουν τα 1.400 ευρώ μηνιαίως, πριν δηλαδή από τις κρατήσεις-μειώσεις και του φόρου και μάλιστα με το συντελεστή του τελευταίου κλιμακίου, στο οποίο συμβαίνει να εμπίπτουν, ενώ απαλλάσσονται και, ως εκ τούτου, δεν επιβαρύνονται μόνο αυτές, οι οποίες δεν υπερβαίνουν τα 1.400 ευρώ, επίσης, μηνιαίως,

πράγμα που καθιστά έτι προφανέστερο τον ασύμμετρο και ισοπεδωτικό της χαρακτήρα.

12. Η ρύθμιση αυτή δεν εμφανίζει μόνο λεπτομερειακό πρόβλημα στα όρια των εισοδηματικών κλιμακίων. Το πρόβλημα αυτό είναι απλώς το σύμπτωμα της παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας, που γίνεται πρόδηλα εμφανής και έντονα συνειδητή ακριβώς στα όρια των κλιμακίων αυτών, διότι, εκεί, ο συσχετισμός του αποτελέσματος καθιστά προφανή την αντισυνταγματικότητα αυτών (των ρυθμίσεων). Άλλωστε, αυτόματα, ως στοιχειώδης σκέψη επιβαλλόμενη από την αρχή της αναλογικότητας, **ο φόρος εισοδήματος** ρυθμίστηκε (άρθρο 9 ν.2238/1994) και ρυθμίζεται (άρθρο 15 ν. 4172/2013) κατά κλιμάκια με προοδευτικό φορολογικό συντελεστή, που εφαρμόζεται σε καθένα από αυτά. Επίσης, **ο φόρος κληρονομιών, δωρεών και γονικών παροχών** (άρθρο 29 ν.2961/2001), **ο φόρος ακίνητης περιουσίας** (άρθρο 36 ν. 3842/2010) και **ο ενιαίος φόρος ιδιοκτησίας ακινήτων** (άρθρα 4 και 5 ν. 4223/2013) ακολουθούν την ίδια μορφή κλιμάκωσης με το φόρο εισοδήματος. Η θεμελιώδης δηλαδή φορολόγηση του εισοδήματος και της περιουσίας ακολουθούν την ίδια ακριβώς λογική των κλιμακίων, ως αυτονόητη συνέπεια εφαρμογής των αρχών της αναλογικότητας και ισότητας των πολιτών, αντίθετα με τη ρύθμιση των, στην προκειμένη περίπτωση, διατάξεων για την Ε.Α.Σ.

Δεν είναι, όμως, δυνατόν και οι δύο αυτές μορφές να είναι σωρευτικά συμβατές με τις ανωτέρω αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας. Η μεταξύ τους διάζευξη είναι αναγκαίως αποκλειστική. Η διάσπαση της αναλογικότητας και της ισότητας συνεπάγεται και την κατάλυσή τους, διότι η αποδοχή του ανωτέρω δυαδισμού είναι απλώς η αρχή της αναρχίας, αφού επιτρέπει την επινόηση, απεριορίστως, και κάθε άλλου περαιτέρω εισπρακτικού συστήματος.

13. Η ισοπέδωση, στην οποία καταλήγει η ρύθμιση της ΕΑΣ, με τον ακραίο τρόπο που εμφανίζεται, πρωτίστως από την πλευρά της βίαιης ανόδου της κλίμακας ασύμμετρα προς την άνοδο του τελικού πραγματικού εισοδήματος από σύνταξη και δευτερευόντως από την πλευρά της επιβάρυνσης που εισάγει, όχι κατά κλιμάκια και με προοδευτικό, επί της διαφοράς, συντελεστή, αλλά επί του όλου (ακαθάριστου και όχι καθαρού) ποσού, σε συνδυασμό με τη μη επιβάρυνση μόνο των συντάξεων που δεν υπερβαίνουν τα 1.400 ευρώ και όχι όλων, δηλαδή με την απαλλαγή και αυτών

που υπερβαίνουν τα 1400 ευρώ, είναι, προδήλως, μη συμβατή, με τα άρθρα 4 (παρ.1 και 5) και 25 (παρ. 1 και 4) του Συντάγματος, και, ως εκ τούτου, ανίσχυρη.

Συνεπώς, από το συνολικό μηνιαίο, ως άνω, ακαθάριστο ποσό των συντάξιμων αποδοχών μου, **πρέπει να αφαιρείται** το αναλογούν επ' αυτού ποσό της υγειονομικής περίθαλψης και του φόρου εισοδήματος, καθώς και το απαλλασσόμενο από την ΕΑΣ ποσό των 1400 ευρώ. Περαιτέρω, από την εφαρμογή επί του υπολοίπου αυτού ποσού, των ισχυόντων και ανωτέρω αναφερομένων συντελεστών ανά 300 ευρώ, το μηνιαίο από τις συντάξιμες αποδοχές μου ποσό, το οποίο έπρεπε να παρακρατείται για την Ε.Α.Σ., **ανέρχεται, κατά μεν την πρώτη χρονική περίοδο (1.....έως 31.12.2023),** όχι σε αλλά σεευρώ [ακαθάριστες συντάξιμες αποδοχές—υγειονομική περίθαλψη..... (.....X6%) — φόρος εισοδήματος — απαλλασσόμενο από ΕΑΣ 1400 =..... —300X3% —300X6% —300X7% —300X9% — 300X10% — 300X12% ήτοι..... ευρώ], **κατά δε τη δεύτερη χρονική περίοδο (1.1. έως 31.12.2024) όχι σε, αλλά σεευρώ** [ακαθάριστες αποδοχές.....—υγειονομική περίθαλψη..... (.....X6%) — φόρος εισοδήματος — απαλλασσόμενο από ΕΑΣ 1400 = 1406,79 — 300X3% — 300 X6% —300X7% — 300 X 9%—300X10%—, 300X12%.....ήτοι ευρώ].

Υπό τα ανωτέρω δεδομένα μη νομίμως, **κατά την επικουρική αυτή βάση**, έχει παρακρατηθεί από τις συντάξιμες αποδοχές μου μηνιαίως για την ΕΑΣ την πρώτη χρονική περίοδο το ποσό των και τη δεύτερη το ποσό των ευρώ, αντιστοίχως. Συνολικώς δε τις χρονικές αυτές περιόδους το ποσό των ευρώ .

14. Γεννάται αλληλέγγυος και εις ολόκληρον ευθύνη των εναγόμενων [ν π δ δ (ε - Ε Φ Κ Α) και Ελληνικού Δημοσίου] προς αποζημίωση από τη θέσπιση και τη διατήρηση συνταξιοδοτικής φύσης διατάξεων, με τις οποίες μεταβάλλεται το ύψος των συντάξεων, εφόσον οι διατάξεις αυτές αντιβαίνουν σε υπέρτερης τυπικής ισχύος ρυθμίσεις, έχουν ευρύτερες συνέπειες για τη συνταξιοδοτική κατάσταση των δικαιούχων και η εφαρμογή τους, από τη Διοίκηση σε κάθε ατομική περίπτωση, συνιστά άμεση συνέπεια της θέσπισής τους, με αποτέλεσμα η ενέργεια της Διοίκησης να συνιστά μεν αυτοτελή και αναγκαίο αιτιακό όρο του ζημιογόνου αποτελέσματος, χωρίς, όμως, να επιφέρει διακοπή του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της αντιβαίνουσας σε υπερνομοθετικής ισχύος ρυθμίσεις κανονιστικής διάταξης και της επελθούσας ζημίας, διατηρώντας κατά τούτο την αδιοπρακτική ευθύνη των ανωτέρω ακέραιη [βλ. ΣτΕ Ολ. 479-481/2018].

15. Κατόπιν πάντων των ανωτέρω, να αναγνωρισθεί ότι δικαιούμαι να λάβω ως αποζημίωση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 105 του Εισ.Ν.Α.Κ, άλλως ως διαφορά συντάξιμων αποδοχών, για τη χρονική περίοδο 1.....2023 έως και 31. 12 2024 συνολικώς το ποσό των ή, επικουρικώς, αυτό των ευρώ, αντιστοίχως, εντόκως από την επίδοση της αγωγής σε αυτά έως την πλήρη εξόφλησή του.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Και με ρητή επιφύλαξη παντός νόμιμου δικαιώματός μου.

ΖΗΤΩ

Να γίνει δεκτή η αγωγή.

Να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγόμενων (ν π δ δ « ε Ε Φ Κ Α » και Ελληνικό Δημόσιο), ως ευθυνόμενα αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, να μου καταβάλουν το ποσό τωνή, επικουρικώς, αυτό των ευρώ, αντιστοίχως, εντόκως από την επίδοση της αγωγής σε αυτά έως την πλήρη εξόφλησή του, κατά τα ειδικότερο αναφερόμενα στο σκεπτικό της παρούσας. Και

Να επιβληθεί στα εναγόμενα η δικαστική μου δαπάνη, καθώς και η αμοιβή του πληρεξούσιου μου δικηγόρου.